

## LÁ THƯ MỤC VỤ



Đầu năm 1989 tôi nhập Đại Chủng Viện Thánh Phanxicô ở Adelaide. Năm ấy lớp đầu tiên của tôi có chín người. Tuổi tác rất chênh lệch. Người già nhất lúc đó khoảng 45 tuổi, còn tôi lúc đó gần 34 tuổi nên già thứ nhì. Người trẻ nhất năm ấy mới 17 tuổi. Trình độ học vấn và kinh nghiệm sống cũng khác biệt. Có người làm chủ nhà hàng, rồi đi tu. Có người làm công nhân trước khi vào học lại. Có người mới xong trung học rồi vào thẳng chủng viện. Do đó, để giúp các chúng tôi làm quen với đời sống chung cũng như quen với sinh hoạt đạo đức trở lại, khoảng tháng thứ hai sau khi nhập học cả lớp được đi cắm trại chung.

Nơi cắm trại là lâm viên quốc gia ở rặng núi Flinders cách Adelaide khoảng 360 cây số về phía bắc. Chín anh em chúng tôi, cùng với hai cha phụ trách, chia phiên nấu nướng, kiểm củi, xách nước... Qua một tuần lễ sống chung, tuy những khác biệt vẫn vậy, nhưng chúng tôi hiểu và biết rõ về nhau hơn. Nhưng cái làm tôi nhớ nhất trong tuần lễ đó là buổi leo lên đỉnh núi St Mary cao 1170m.

Chặng đường hơn một cây số từ dưới chân núi lên tới St Mary Peak là chặng đường gian nan. Nhưng khi lên tới đỉnh, vì là chỗ cao nhất nên có thể nhìn bao quát toàn cảnh của rặng núi. Ngây ngất trước vẻ hùng vĩ của bao la đất trời, tôi ngồi xếp bằng hít thở từng ngụm không khí trong lành và tạm quên mọi chuyện dưới trần gian bụi bặm.

Qua kinh nghiệm trên đỉnh núi của mình, có lẽ tôi hiểu được một chút tâm trạng của các tông đồ khi thấy Chúa biến hình trên núi trong đoạn Phúc âm của Chúa nhật tuần này.

Trong Hán tự chữ Tiên có chữ Nhân bên cạnh chữ Sơn, có nghĩa là tiên là người ở trên núi. Những người sống trên núi trở thành tiên là vì trên núi cao tâm hồn chúng ta rộng mở, tầm nhìn chúng ta vươn xa, tinh thần chúng ta phấn chấn trước vẻ hùng vĩ kỳ diệu của cảnh vật. Đó là những chất xúc tác giúp chúng ta dễ nâng tâm hồn lên đến gần Thiên Chúa. Hay nói cách khác nó giúp chúng ta cảm thấy mình đang ở trong sự hiện diện của Chúa. Nên không lạ gì, thánh Phêrô bèn đòi dựng lều cho Chúa Giêsu, ông Môsê, và ông Elia để ở luôn tại chỗ khỏi xuống núi nữa vì “*chúng con được ở đây thì tốt lắm*”.

Kinh nghiệm đó cho chúng ta thấy rằng lên trên cao sẽ giúp tầm nhìn chúng ta thay đổi. Những tiêu chuẩn, giá trị cũ đều trở thành tương đối. Từ trên núi nhìn xuống, những ngôi nhà chọc trời, những chỗ ngồi, thế đứng, địa vị đều trở thành nhỏ nhoi tội nghiệp.

Vì thế câu chuyện Chúa Giêsu biến hình trên núi nhắc nhớ Kitô hữu chúng ta một bài học quan trọng là chúng ta cần dành thời giờ để đi vào nơi tĩnh lặng như Ngài, đưa tầm mắt lên cao vượt qua lớp bụi bặm phù du của cuộc sống trần tục, từ đó sẽ khám phá ra vẻ sáng láng huy hoàng đích thực của con người mình. Đó cũng là thị kiến của thi sĩ Hàn Mặc Tử trong bài thơ Ngoài Vũ Trụ:

*Ra không gian là vượt hẳn thượng tầng  
Táp tới đến ở ngoài kia vũ trụ  
Nơi khí tượng bốc ngàn muôn tinh tú  
Nơi không cho hồn lai vãng quan chiêm  
Sáng vô cùng, sáng láng cả mọi miền  
Không u ám như cõi lòng ma quỷ  
Vì có Đấng Hằng Sống hằng ngự trị  
Nhạc thiêng đôn trời khắp hư linh*

Trong cuộc hành trình của Ngài nơi dương thế, Chúa Giêsu đã dần dần giúp các môn đệ trung tín nâng tầm mắt lên cao, làm cho các ông được “biến hình”. Từ những người thuyền chài thất học các ông đã trở thành những tông đồ nhiệt thành đi gieo rắc ánh sáng nội tâm, ánh sáng nhân đức, ánh sáng đức tin, ánh sáng của sự thánh thiện, ánh sáng của lòng mến. Nhờ đó các ông cũng đã làm cho bao nhiêu người khác được “biến hình” như mình.

Mùa chay là thời gian Giáo Hội mời gọi chúng ta lên núi với Chúa Giêsu, để có khoảng trống cho chúng ta mở ra tầm nhìn mới, vượt ra khỏi những dầy đặc của công việc, những ngọt ngào của bản phận. Nếu chúng ta đáp lại lời mời gọi theo Chúa lên núi cao, chắc chắn chúng ta sẽ có một cái nhìn mới về chính mình. Sẽ được “biến hình”, vì mọi giá trị sẽ thay đổi, và chúng ta sẽ biến đổi thành một người mới.